

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **H. B.**, narozen X,
státní příslušník Turecké republiky,
bytem X,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2023, č. j. OAM-309/LE-BA01-VL14-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2023, č. j. OAM-309/LE-BA01-VL14-2022, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

současně v žalobě požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné, jelikož není náležitě odůvodněno a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což je v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Výroková část napadeného rozhodnutí podle žalobce nesplňuje požadavky na přesnost a určitost, přičemž tato vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a neodůvodnil své závěry, neboť většina odůvodnění sestává pouze z konstatování zjištěných skutečností, z přepisu vyjádření žalobce a citací shromážděných podkladů bez adekvátní reakce žalovaného. Podle žalobce žalovaný vůbec nezohlednil shromážděné podklady, které nenavázal na aktuální situaci žalobce.
3. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce při pohovorech opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci, neboť se obává návratu do vlasti. Sdělil, že s ohledem na jeho kurdský původ je s ním nakládáno jako s osobou nižší kategorie, je mu vyhrožováno a jsou mu upírána základní práva; ve své zemi se cítí jako cizinec, ze strany státních orgánů včetně policie či armády je s ním zacházeno nedůstojně, často i násilně; ve styku s majoritní společností Turků zažíval diskriminaci, pronásledování, nadávky i fyzické napadání. Podotkl, že Kurdové v Turecku prožívají těžké období, někteří lidé jsou označováni za teroristy a mimo kurdské oblasti mají malou šanci důstojný život. V kurdských oblastech však podle žalobce lze z důvodu diskriminace jen stěží najít práci a tyto oblasti jsou pod dohledem bezpečnostních složek. V této souvislosti odkázal na zprávy lidskoprávních neziskových organizací, podle kterých je Turecko tzv. hybridním režimem, dochází zde k porušování práv včetně práv Kurdů. Represe aktivistů a politicky aktivních jedinců mají podobu únosů, detence, výslechů a mučení, přičemž příslušníci bezpečnostních složek jsou beztrestní a soudy nepodnikají efektivní vyšetřování. Dále uvedl, že kurdským a pro-kurdským občanským organizacím je omezeno právo na sdružování a shromažďování, jejich protesty a shromáždění jsou často přerušeny policejním násilím a zatýkáním, některé osoby jsou již před protesty předem zadrženy. Samotné organizace jsou pak zastrašovány častými audity a hrozbami pokut. V letech 2016 až 2017 došlo k zavření stovek kurdsko-jazyčných médií a bylo zakázáno používání kurdského jazyka ve studentských závěrečných pracích. Žalobce konstatoval, že k porušování lidských práv dochází především v jihovýchodních regionech s převážně kurdským obyvatelstvem, kde turecké bezpečnostní složky bojují proti příslušníkům PKK, avšak současně s tím dochází k porušování práv civilistů. K tomuto docházelo především v letech 2015 a 2016.
4. Žalobce připomněl, že při pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na území Turecka zažívá neustálou diskriminaci a napadání ze strany bezpečnostních složek i ze strany majoritního obyvatelstva. Bylo mu odmítnuto vydání cestovního dokladu, pro poslech kurdské hudby byl zmlácen policií a jeho bratr je po zadržení policií v roce 2015 nezvěstný, a to bez jakéhokoli vysvětlení. V Turecku žil žalobce ve zcela nedůstojných podmínkách jako občan nižší kategorie, jemuž nejsou zaručena základní práva, a obecně je vnímán jako nepřítel Turecka a potenciální terorista. Dále uvedl, že v domovské zemi se necítil svobodně, a proto ji opustil. Měl za to, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

udělení politického azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl ve své vlasti perzekuován pro svůj etnický původ, není mu garantováno rovné zacházení a v případě návratu mu hrozí další perzekuce a šikana ze strany orgánů turecké správy. Konstatoval, že žalovanému předestřel dostatečně konkrétní azylový příběh, který v případě návratu žalobce do vlasti dokládá možné pronásledování a hrozbu vážné újmy. Vyjádřil nesouhlas s konstatováním žalovaného, že pro svá tvrzení neposkytl dostatečnou podporu. V této souvislosti žalobce odkázal na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, především na články 195 až 219, které se zabývají důkazním břemenem osob vznášejících nárok na udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že žalovaný odmítl vyvinout aktivní činnost ke zjištění skutečného stavu věci a zároveň opominul obecné pravidlo, podle kterého se v pochybnostech straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Ve vztahu k možnosti udělení politického azylu tedy nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci a tvrzení žalobce byla bagatelizována, aniž by byla ověřena jejich relevance. Žalobcem uvedené skutečnosti jsou podle jeho názoru důvodem pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81.

5. Podle žalobce s ohledem na shromážděné materiály a jeho výpovědi byla rovněž prokázána existence důvodů hodných zvláštního zřetele, pro které měl být žalobci udělen azyl podle § 14 zákona o azylu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, uvedl, že podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu měl žalovaný zkoumat, zda žalobci hrozí reálně nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Těmito okolnostmi se však žalovaný nezabýval s odůvodněním, že žalobce dosud v Turecku nebyl vězněn, a tedy hrozbu perzekuce neprokázal. Žalovaný však současně připustil, že s Kurdy je v Turecku špatně zacházeno, jsou nedůvodně kriminalizováni a šikanováni. Podle žalobce tedy důvodnost hrozby vyplývá z nashromážděných materiálů, a v daném případě je tudíž reálná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba je převážně obecná bez vztahu k žalobci a jeho tvrzenému příběhu, který žalobce nadhodnocuje. Popřel oprávněnost žalobních námitek a konstatoval, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a se správním řádem, zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil. K situaci Kurdů v Turecku si obstaral aktuální a objektivní informace, k čemuž odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis. K národnostním problémům žalobce, včetně fyzického napadení příslušníky policie, poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, a podotkl, že žalobci nelze mezinárodní ochranu udělit, neboť se ani nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu. Za nepravdivé označil žalovaný tvrzení žalobce, že mu kvůli jeho kurdskému původu nebyl vydán cestovní doklad, neboť je mu z úřední činnosti známo, že Kurdové disponují cestovními doklady a cestují do zahraničí. Je zřejmé, že žalobce toto stejně jako i incident z roku 2018 nepociťoval palčivě, neboť z Turecka odcestoval až v roce 2022. Žalovaný dále vyjádřil pochybnosti ve vztahu k tvrzení žalobce týkajícímu se cestovního dokladu, neboť v řízení o vyhoštění z území České republiky žalobce uvedl, že cestovní doklad nechal v Turecku, protože měl za to, že mu k cestování stačí turecká ID karta.
7. Podle žalovaného nelze udělit azyl z důvodu legalizace pobytu. Dodal, že žalobce mohl do České republiky přicestovat legálně v rámci režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tak jako tisíce jeho spoluobčanů. K žalobcem tvrzenému pronásledování kurdského etnika žalovaný sdělil, že z dostupných informací není patrné, že by tato více než dvacetimilionová etnická komunita měla být v Turecku vystavena pronásledování či hrozbě vážné újmy, a rovněž ani při individuálním posouzení azylového příběhu žalobce neshledal, že by byl pronásledován. Dále uvedl, že Turecko je stabilní zemí a v případě bezpečnostních problémů se žalobce mohl přestěhovat v rámci své vlasti.

8. Argumentaci žalobce označil žalovaný za zcela obecnou a podotkl, že žalobce uvedl zcela jiné důvody než v průběhu správního řízení. Žalobci nic nebránilo, aby v průběhu správního řízení vypověděl všechny skutečnosti, které ho k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, a na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, žalovaný uvedl, že neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu. K námitce žalobce, že nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný sdělil, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné hodnotit jako vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. K situaci Kurdů v Turecku žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2022, č. j. 41 Az 12/2022-30. Podle žalovaného nebyl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech a žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě soudu ze dne 28. 2. 2023 výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 1. 10. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 26. 10. 2022 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, muslimského náboženského vyznání, není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy nebyl politicky aktivní. Dále uvedl, že je svobodný, bezdětný a ve své vlasti bydlel v městě Bingöl. Do České republiky žalobce přijel dne 23. 9. 2022 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

kamionem z Istanbulu, neboť v Teplicích žijí jeho bratřenci. Cestovní doklad neměl, jelikož má zákaz vycestování. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jako Kurd je v Turecku vystaven nátlaku a nemůže tam mluvit vlastním jazykem. Dále dodal, že jeho starší bratr je od roku 2016 pohřešován, a proto byl vystaven nebezpečí života.

13. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 12. 2022 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že jako Kurd měl ve městě Bingöl problémy, byla tam velká diskriminace a v roce 2016 se ztratil jeho bratr. V České republice žijí jeho dva bratřenci, kteří zda mají legální pobyt. Při vycestování z vlasti neměl žádné problémy, neboť se domluvil s převaděči, že ho dovezou až do Prahy. Cestoval pouze na ID kartu (občanský průkaz), pas nemůže získat, jelikož má zákaz vycestování z Turecka. O zákazu vycestování se dozvěděl v roce 2015, když poprvé žádal o pas. Po zmizení bratra se opětovně pokusil pas získat, a naposledy tak učinil v roce 2022. Ve své vlasti nikdy nebyl stíhán nebo vězněn. K problémům, které jako Kurd pociťoval, uvedl, že v roce 2018 jel s kamarády autem a kvůli poslechu kurdské hudby byli zastaveni policií a následně zbiti. S těmito problémy se na státní orgány ani bezpečnostní složky neobrátil, neboť nevěří, že takovou stížnost by někdo přijal. Podle žalobce nelze ani získat potvrzení od lékaře, že byl člověk zbit policií. Dodal, že v případě jeho bratra se snažili, aby státní orgány pátraly, ale bezvýsledně, jeho bratr se už neobjevil. Pokud by se žalobce přestěhoval do jiné části Turecka, jeho problémy by se jen zhoršily, neboť žije ve východní části, kde je větší populace Kurdů. V jiných částech Turecka, např. v Istanbulu, jsou Kurdové mnohem více diskriminováni a vnímáni jako teroristé. Dále uvedl, že v Turecku, konkrétně ve městě Bingöl, žijí jeho rodiče a ostatní příbuzní. Z Turecka odcestoval až v roce 2022, neboť na cestu potřeboval obstarat 6 000 Eur, což pro něj bylo bez pořádné práce obtížné. S nikým jiným než se státními orgány problémy neměl. Žalobce dále doplnil, že v Turecku není bezpečno a že se může ztratit jako jeho bratr nebo umřít.
14. Žalobce se vzdal práva na seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný si jako podklad opatřil Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30. 9. 2022, č. j. 125094-8/2022-LPTP, nazvanou Turečtí občané kurdského původu, a Informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2022 o bezpečnostní a politické situaci v Turecku. Podkladem pro rozhodnutí žalovaného byl také protokol o výsledku žalobce v řízení ve věci jeho správního vyhoštění, který se uskutečnil dne 23. 9. 2022. Žalobce tehdy vypověděl, že cestovní pas má v Turecku, kde ho nechal, protože si myslel, že na cestování mu stačí jeho ID karta. Konstatoval, že jeho cílem je zůstat v České republice, a dodal, že mu bratranec poradil, aby zde požádal o azyl a zlegalizoval si pobyt. Podotkl, že se do Turecka nemůže vrátit, protože je Kurd, a obává se o svůj život, protože policie i státní složky jsou proti Kurdům. Sdělil, že jeho bratr je od roku 2016 nezvěstný, a vyslovil domněnku, že ho státní složky zabily, protože byl Kurd.
15. Dne 20. 1. 2023 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 26. 1. 2023.
16. Soud se nejprve zabýval stručnou námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.

17. Žalobce dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění a bez vylíčení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem uplatnil obecnou námitku, že výroková část napadeného rozhodnutí je nepřesná a neurčitá. Takováto obecná námitka nemá kvalitu žalobního bodu, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení nebo závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
18. Předmětnou obecnou námitku žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobcem toliko obecně tvrzeným nedostatkem napadené rozhodnutí netrpí.
19. Soud dále zdůrazňuje, že soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tedy předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Žaloba je sice velmi rozsáhlá, avšak obsahuje mnoho rozsáhlých citací zpráv neziskových organizací týkajících situace Kurdů v Turecku. Citace jsou však toliko obecné bez provázanosti na individuální situaci žalobce, neboť žalobce podle své výpovědi nebyl politicky či jinak aktivní, nebyl členem pro-kurdské organizace, neúčastnil protestů ani shromáždění a rovněž nestudoval na vysoké škole. V této souvislosti soud poznamenává, že soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Proto platí, že čím obecněji žalobce námitku formuluje, tím obecněji ji soud posoudí. Vycházejí z těchto premis zdejší soud žalobní námitky vypořádá s přihlédnutím k tomu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý žalobcem uplatněný argument. Ústavní soud v souvislosti s odůvodňováním rozhodnutí vyslovil, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Tento postup je obzvláště vhodný v případě, kdy jsou námitky uspořádány nesystematicky, zčásti se překrývají či přímo opakují, jako je tomu v posuzované věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50).

20. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Afs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. Soud dále konstatuje, že žalobce se vzdal práva na seznámení se s podklady rozhodnutí, a za dané situace pokládá soud žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.
21. V této souvislosti soud nepřehlédl, že žalobce opakovaně uvedl, že jeho bratr byl v roce 2015 či 2016 zadržen policií a od té doby je nezvěstný. Soud podotýká, že žalovaný se mohl žalobce ve správním řízení doptat na bližší okolnosti týkající se jeho bratra, avšak sám žalobce i přes možnost vyjádřit se žádné konkrétní okolnosti neuvedl. Taktéž v žalobě zůstal žalobce toliko u obecného tvrzení bez bližších podrobností a nijak nezpochybnil, že se žalovaný dostatečně zabýval okolnostmi zmizení jeho bratra.
22. S přihlédnutím k výše uvedenému hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
23. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
  - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
  - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
24. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
25. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

26. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud připomíná, že žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jako Kurd měl ve městě Bingöl problémy z důvodu velké diskriminace a v roce 2016 se ztratil jeho bratr. Při výslechu v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce mimo jiné uvedl, že chce v České republice zůstat a jeho bratranec mu poradil, aby požádal o azyl a zlegalizoval si pobyt. Jedním z důvodů žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu tedy podle názoru soudu byla legalizace pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). K legalizaci pobytu totiž slouží zákon o pobytu cizinců, jak ostatně zcela správně uvedl žalovaný.
27. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl dne 26. 10. 2022 při poskytnutí údajů potřebných k žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (v Turecku) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce výslovně uvedl, že není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy nebyl politicky aktivní. Námitka žalobce, že žalovaný ve vztahu k udělení politického azylu nedostatečně zjistil skutkový stav, jeho tvrzení byla bagatelizována a nebyla ověřena jejich relevance, tedy není důvodná.
28. K žalobcem namítanému pronásledování, diskriminaci, fyzickému napadání, jakož i nevydání cestovního dokladu z důvodu jeho kurdské národnosti, soud uvádí, že žalovaný si jako podklady svého rozhodnutí opatřil aktuální informace o situaci tureckých občanů kurdského původu. Z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30. 9. 2022, č. j. 125094-8/2022-LPTP, nazvané Turečtí občané kurdského původu, vyplývá, že Ústava Turecké republiky zakazuje diskriminaci z důvodu jazyka, rasy, barvy pleti, pohlaví, politického názoru, filozofické víry, náboženství či sekty, nebo jakékoli obdobné příslušnosti. Kurdové jsou v Turecku značně asimilovaní a existuje velké množství smíšených rodin. Kurdská či turecká sebeidentifikace je tedy v mnoha případech osobní volbou jednotlivce a může se rozcházet i v rámci jedné rodiny. Kurdskou identitu v turecké společnosti s jistotou neindikuje jméno/příjmení, vzhled osoby ani původ z určité části Turecka, a vzhledem k dlouhodobé kulturní turkifikaci a vícegeneračnímu zakořenění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

kurdských komunit v největších městech (kde převážně hovoří místně obvyklým nářečím turečtiny) není stoprocentním ukazatelem ani jazykový projev. Osoby s částečně nebo zcela kurdským původem jsou hojně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, politiky, vojáky včetně vysokých důstojníků, umělci i sportovci. Turecká megalopole Istanbul je největším kurdským městem, kde podle odhadů žije mezi šesti sty tisíci až čtyřmi miliony Kurdů a jejich počet stabilně narůstá. Oblasti na východě a jihovýchodě Turecka jsou kompaktně osídleny příslušníky kurdské menšiny, kteří se však sestěhovávají do větších měst ležících mimo převážně kurdskou oblast.

29. Z výše uvedeného vyplývá, že občané kurdské národnosti nejsou v Turecku vážně omezeni na svém soukromém, rodinném či pracovním životě. Postavením Kurdů, nejde-li o politicky aktivně činné osoby, respektive o osoby zapojené do neúspěšného státního převratu v roce 2016, se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, který např. v usnesení ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 Azs 19/2021-63, a v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, uvedl, že „... obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování (...). Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl.“ V usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „... nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28, ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 359/2019-50, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, či ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54).
30. Soud nepřehlédl, že z Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2022 o bezpečnostní a politické situaci v Turecku vyplývá, že někteří členové bezpečnostních složek používali mučení či jiné formy krutého, nelidského či ponižujícího zacházení, a to především po výjimečném stavu zavedeném po roce 2016. Současně došlo k novelizaci protiteroristického zákona, který slouží k omezení práv a svobod a umlčení hlasů ochránců lidských práv. Z žalobcem uvedených skutečností však nevyplývá, že by byl členy bezpečnostních složek vystaven mučení či jinému nelidskému zacházení nebo že by se angažoval v oblasti lidských práv.
31. K tvrzení žalobce, že v Turecku zažíval neustálou diskriminaci a napadání ze strany bezpečnostních složek i ze strany majoritního obyvatelstva, soud uvádí, že tato žalobcem několikrát opakovaná tvrzení byla povětšinou toliko obecná bez vztahu k osobě žalobce. Jedinými konkrétními případy diskriminace či napadání, které žalobce uvedl, bylo nevydání cestovního pasu a napadení příslušníky policie v roce 2018. K napadení příslušníky policie za poslech kurdské hudby soud uvádí, že tento incident byl pouze ojedinělou záležitostí, o níž žalobce neuvedl žádné podrobnosti a která se odehrála pět let před žalobcovým odjezdem z Turecka, a tudíž bezprostředně nepředcházela žalobcovu odjezdu z vlasti. Za nepravdivé pak soud považuje tvrzení žalobce, že mu z důvodu jeho kurdské národnosti nebyl vydán cestovní pas, neboť v rámci řízení ve věci správního vyhoštění žalobce uvedl, že cestovní pas má v Turecku, kde ho nechal, protože si myslel, že na cestování mu stačí jeho ID karta. Soud konstatuje, že žalobcem uváděné tvrzení, že byl pronásledován z etnických důvodů, nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

dostatečné, neboť žalobce k tvrzenému incidentu s policií neuvedl žádné podrobnosti a ze zpráv o zemi původu žalobce nevyplyvá, že by osoba žalobcova postavení (politicky neaktivní, bez trestní minulosti) měla být pronásledována státními orgány. Žalobce rovněž v průběhu azylového řízení (dne 19. 12. 2022) vypovídal odlišně oproti své výpovědi v řízení o správním vyhoštění (dne 23. 9. 2022), pokud jde o údajný zákaz vycestování a vydání cestovního pasu, a proto soud žalobcovo tvrzení o zákazu vycestování a nevydání cestovního pasu i další žalobcem uváděné skutečnosti považuje za nevěrohodné.

32. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
33. Žádné skutečnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebo v § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
34. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, obava z diskriminace a obecně tvrzená hrozba vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
35. V souvislosti s otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud nepřehlédl, že v nedávné době v Turecku došlo k sérii několika silných zemětřesení, avšak žalobcem uvedené město pobytu Bingöl se nenachází v místě výskytu zemětřesení. Rovněž sám žalobce soudu nesdělil, že by se v důsledku zemětřesení neměl kam vrátit.
36. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda žalobci při návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 8 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu pak uvedl, že zhodnotil výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu před odchodem z vlasti včetně jeho motivů odchodu z vlasti i aktuální informace o zemi původu žalobce. Konstatoval, že žalobce ve své vlasti neměl azylově relevantní problémy, nebyl trestně stíhán ani vězněn a rovněž ani z jeho výpovědí učiněných v rámci správního řízení nevyplynulo, že by měl být po návratu do vlasti vystaven nebezpečí mučení nebo nelidského či

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

ponižujícího zacházení či trestání. Žalovaný k tomuto rovněž odkázal na část odůvodnění rozhodnutí týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, kde se podrobně věnoval žalobcem tvrzené diskriminaci i incidentu s příslušníky policie z roku 2018. Soud má tedy za to, že žalovaný se dostatečně zabýval možností udělení doplňkové ochrany žalobci. Rovněž vysvětlil, proč dospěl k závěru, že žalobci při návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Soud se s názorem žalovaného ztotožňuje, neboť žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné konkrétní tvrzení, které by svědčilo o reálné hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, a tedy by bylo relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

37. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, na jehož tvrzení řádně reagoval.
38. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonně). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. května 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z